

kort Udtryk, ved denne Plans Fremme, saamener jeg, at det høje Ting har Anledning til at tænke over, om det ikke er rigtigt at følge Mindretallet i den Tanke, som er udtalt i Endringsforslaget Nr. 2, at der skal bygges i visse Henseender — der staar: „i væsentlig Overensstemmelse“, men jeg vil snarere udtrykke det ved: „i visse Henseender i væsentlig Overensstemmelse med Planen af 1894“. Det vil være meget let inden tredje Behandling at faa denne Tanke affattet saaledes, at denne Lov kan komme til at se fuldstændig fornuftig og medholdelig ud, naar man finder, at den Udtryksmaade, jeg har valgt i dette Mindretalsforslag, ikke er forsvarlig; jeg skal fuldt ud indrømme, at jeg ser overmaade godt Forslagets Mangler, at der er noget meningsløst i at sige: „i væsentlig Overensstemmelse“ med en Plan, med hvilken man, som den ærede Minister sagde, kunde sige at være i væsentlig Overensstemmelse, men jeg har, da jeg affattede dette Forslag, ikke kunnet finde noget bedre Udtryk. Jeg tvivler imidlertid ikke om, at der kan findes Udtryk for den Tanke ved at fremdrage de Hovedpunkter, hvorom det drejer sig. De Hovedpunkter, hvorom det ærede Medlem her bag ved (Fussing) talte, og som blive prægraverede ved den ny Plan.

Den højtærede Minister indlod sig — tværtimod alt, hvad jeg mente at kunne forvente — dybt paa Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Personstations Flytning. Det var ikke faldet mig ind. Brede Medlemmer ville vide, at jeg i Gaar udtalte, at jeg ikke ansaa mig for berettiget til at indlade mig paa det Spørgsmaal, og det var naturligvis ud fra den Betragtning, at det laa uden for Sagen her. Jeg troede derfor heller ikke, at den højtærede Minister vilde have fremdraget det, og navnlig ikke med den Udførlighed, som han gjorde i Dag. Det stiller mig lidt vanskeligt ved Smødegaaelsen af de af den højtærede Minister fremsatte Grunde, da jeg ikke har mit Besvismateriale hos mig i Dag. Jeg har ikke tænkt mig, at denne Forhandling kunde finde Sted. Som Følge deraf maa jeg optage Sagen, som jeg bedst kan, med spredte Bemærkninger kontra det, som den højtærede Minister har fremsat.

Den højtærede Minister gik ud fra den Grundbetragtning, at der hviler ligejoms en Spøgelsskræmme over Rigsdagen i Anledning af den paatænkte Flytning af Kjøbenhavns Personstation. Denne Betragtning er vist ganske rigtig, men det er dog et Spørgsmaal, om denne Spøgelsskræmme ikke er avlet paa Ministerbænken, om man ikke med god

Grund kan gaa ud fra, at den Betragtning, der blev fremsat fra Ministerbænken i 1894, har bidraget til at fremkalde den, og om Rigsdagen virkelig kan, naar den er ædru, værges sig imod den Tanke, at det er Regeringens Ønske, Regeringens Vilje at flytte Kjøbenhavns Personstation, selvfølgelig ikke mod Rigsdagens Nej. Naar Sagen bliver forelagt, og der er blevet sagt Nej fra Rigsdagens Side, finder jeg mig ganske betrygget mod, at Ministeren skulde flytte Personstationen. Men jeg kan ikke se anderledes, end at Ønsket har været til den Grad intensiveret hos Autoriteterne, at denne Spøgelsskræmme har været berettiget. Jeg kan kun sige til Ministeren: Hvor meget raadig er han egentlig over disse Forhold? Det viser sig, at der i den Plan, her foreligger, og for hvilken Ministeren gerne vil paatage sig det fulde Ansvar, er anført paa disse ryddeliggjorte Grunde „fremtidig Personstation“. Skønt jeg ikke kan faa Svar, vil jeg dog udtrykke mine Tanker under Spørgsmaalsform. Har den ærede Minister overbetrukket den Ting, har han set noget deri, og har han noget som helst Ansvar for, at det staar saaledes? Jeg vil antage, at den højtærede Minister vil fri sig for ethvert Medansvar i det, og jeg vil der ud af lære, at der sker Ting, som den højtærede Minister ikke kan forhindre. Der er i en Administrationsgren en saadan Vilje i en bestemt Retning, og den giver sig Udtryk paa den Maade, og det kan den ærede Minister ikke forhindre. Men at det bliver prægraverende over for Rigsdagen, kan den ærede Minister ikke benægte. Jeg kan med et Eksempel fra de allerførste Dage oplyse, at Jærnbanebestyrelsen ser anderledes paa Sagen, end Ministeren tror at turde gaa ud fra. Der findes i „Nationaltidende“ i forrige Uge, i Nummeret for 15de Marts under Overskriften „Den ny Godsbanegaard“, en Meddelelse om, at der den 1ste Juni begynder en ny Periode med Udbydelse til Bygning af en kolossal Bro, der, i en Længde som Østergade og dobbelt saa bred som denne, skal føre Trafikken over Sporlegemet paa det ny Baneterrain, og saa beskrives den. Der siges videre, at samtidig udbygges Opfyldning af den gamle Havn, hvortil Fylden agtes tagen i den gamle Jærnbaneudgravning forbi Carlsberg. Dette siges den 15de Marts i „Nationaltidende“, og her i Landstinget ligger dette Forslag, hvorved disse to Anlæg skulde afgøres. Der kan jo ikke være nogen Tvivl imellem den højtærede Minister og mig om, at disse Meddelelser har Bladet faaet leveret hos Jærnbaneautoriteterne. (I den rigsmi nisteren [Hørring]: